

Sygn. akt IV KZ 65/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **J. A., P. A., D. P. i J. K.** oskarżonych o popełnienie przestępstw z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k., wobec których umorzono postępowanie, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 listopada 2015 r., zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 4 września 2015 r. o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego T. Sp. z o.o. od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. II Kz 77/15

p o s t a n o w i ł
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

J. A., P. A., D. P. i J. K. oskarżeni zostali subsydiarnym aktem oskarżenia oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego T. Sp. z o.o. o popełnienie przestępstw z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bochni, postanowieniem z dnia 26 marca 2015 r., sygn. II K 657/14, umorzył postępowanie. Zażalenie na to postanowienie wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Po jego rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Tarnowie, postanowieniem z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. II Kz 77/15, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Od tego postanowienia pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł kasację.

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono jej przyjęcia. W zażaleniu pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podniósł, że treść przepisu art. 519 k.p.k. w zakresie, w jakim ogranicza prawo strony do zakwestionowania orzeczenia sądu wydanego w innej formie niż wyrok lub postanowienie o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. jest niezgodna z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i z woli ustawodawcy nie przysługuje stronom w odniesieniu do różnych orzeczeń kończących postępowanie karne. Zauważyć przy tym należy, że strona nie może wnieść kasacji nie tylko od postanowień (poza wskazanym w art. 519 § 1 k.p.k. wyjątkiem), ale również nie od każdego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Ustawodawca przewidział bowiem szereg ograniczeń we wnoszeniu kasacji przez stronę – art. 523 § 2 i 3 k.p.k., art. 520 § 2 k.p.k.). Uznać trzeba, że ograniczenia te - obowiązujące od szeregu lat - objęte są domniemaniem ich konstytucyjności, a przedstawione w zażaleniu wątpliwości strony w tym zakresie może ewentualnie rozwiązać powołany do tego organ, to jest Trybunał Konstytucyjny. W świetle obowiązującego prawa, to jest art. 519 k.p.k. kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego jest niedopuszczalna i zaskarżone zarządzenie jest zasadne. Oskarżyciel posiłkowy może zatem zainicjować proces badania zgodności art. 519 k.p.k. z Konstytucją lub zwrócić się do jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 § 1 k.p.k. o wniesienie kasacji w przedmiotowej sprawie.

Wobec zasadności zaskarżonego zarządzenia postanowiono jak w części dyspozytywnej.